

rezerwy (Stille-Reserve-Klausel) w § 8 lit. c) KStG w przypadku zmiany udziałowców przedsiębiorstwa, które nie wymaga restrukturyzacji dochodzi do odliczenia i przenieszenia strat do wysokości cichej rezerwy. W związku z tym uregulowanie dotyczące cichej rezerwy może być w stosunku do przedsiębiorstw, które nie wymagają restrukturyzacji uważane za odpowiednik klauzuli przewidującej możliwość przeniesienia strat obowiązującej względem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji kryzysowej, ponieważ w innym przypadku przedsiębiorstwa wymagające restrukturyzacji zostałyby potraktowane mniej korzystnie także na poziomie strukturalnym.

- Kwestionowane przez pozwaną odmienne traktowanie przedsiębiorstw wymagających i niewymagających restrukturyzacji przez klauzulę przewidującą możliwość przeniesienia strat nie stanowi w tym zakresie środka o charakterze selektywnym, lecz konkretyzację zasady proporcjonalności obowiązku podatkowego względem uzyskiwanego dochodu, znajdującej od zawsze oparcie w konstytucji niemieckiej (Grundgesetz). To odmienne traktowanie stanowi element wewnętrznej logiki systemu referencji. Klauzula przewidująca możliwość przeniesienia straty jest więc w tym zakresie zgodna z podstawowymi i wiodącymi zasadami niemieckiego systemu podatkowego.
- Z punktu widzenia podstawowych zasad systemu wprowadzenie klauzuli przewidującej możliwość przeniesienia straty w § 8 lit. c) KStG stanowi w każdym razie środek „uzasadniony przez charakter bądź wewnętrzną strukturę systemu podatkowego”, który odzwierciedla jego wewnętrzną strukturę jedynie w części.

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2011 r. — Deutsche Bahn i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-289/11)

(2011/C 238/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Bahn AG (Berlin, Niemcy), DB Mobility Logistics AG (DB ML AG) (Berlin, Niemcy), DB Energie GmbH (Frankfurt am Main, Niemcy), DB Schenker Rail GmbH (Mainz, Niemcy), DB Schenker Rail Deutschland AG (Mainz, Niemcy) (przedstawiciele: W. Deselaers, J.S. Brückner oraz O. Mross, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 marca 2011 r., doręczonej w dniu 29 marca 2011 r., w sprawie przeprowadzenia kontroli;
- stwierdzenie nieważności każdego środka podjętego w wyniku kontroli przeprowadzonej na podstawie tej niezgodnej z prawem decyzji;
- nakazanie w szczególności Komisji, pod groźbą stwierdzenia nieważności przez Sąd przyszłych decyzji Komisji, zwrotu

wszelkich kopii dokumentów, które zostały wykonane w ramach kontroli; oraz

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 1774 z dnia 14 marca 2011 r. (sprawa COMP/39.678 i COMP/39.731) w sprawie przeprowadzenia kontroli na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenie Rady⁽¹⁾ (WE) nr 1/2003 w spółce Deutsche Bahn AG oraz u wszystkich bezpośrednio lub pośrednio kontrolowanych przez nią osób prawnych w związku z rzekomym faworyzowaniem przedsiębiorstw zależnych poprzez system rabatów przy dostawach energii elektrycznej na potrzeby kolei.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa podstawowego do nienaruszalności miru domowego poprzez brak uprzedniego przedstawienia prawnie uzasadnionego zezwolenia.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa podstawowego do skutecznego środka zaskarżenia w związku z brakiem uprzedniej sądowej weryfikacji pod względem faktycznym i prawnym decyzji w sprawie nakazania kontroli.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony poprzez nad wyraz obszerny i nietypowy opis przedmiotu kontroli („fishing expedition”).
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności. Decyzja w sprawie nakazania kontroli ma charakter nieproporcjonalny, ponieważ system rabatów przy dostawie energii elektrycznej na potrzeby kolei jest od lat praktykowany przez skarżącą w sposób transparentny, wielokrotnie podlegał kontroli przez niemieckie organy oraz sądy i został oceniony jako zgodny z prawem kartelowym, a odpowiedź na mające decydujące znaczenie z punktu widzenia Komisji pytanie, czy system rabatów jest „obiektywnie uzasadniony”, mogłaby być udzielona w drodze mniej uciążliwego środka — zwykłego żądania informacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 [traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s.1)]

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2011 r. — Deutsche Bahn i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-290/11)

(2011/C 238/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Bahn AG (Berlin, Niemcy), DB Mobility Logistics AG (DB ML AG) (Berlin, Niemcy), DB Netz AG (Frankfurt nad Menem, Niemcy), Deutsche Umschlagengesellschaft Schiene-Straße mbH (DUSS) (Bodenheim, Niemcy), DB Schenker Rail GmbH (Moguncja, Niemcy), DB Schenker Rail Deutschland AG (Moguncja, Niemcy) (przedstawiciele: W. Deselaers, J.S. Brückner i O. Mross, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska